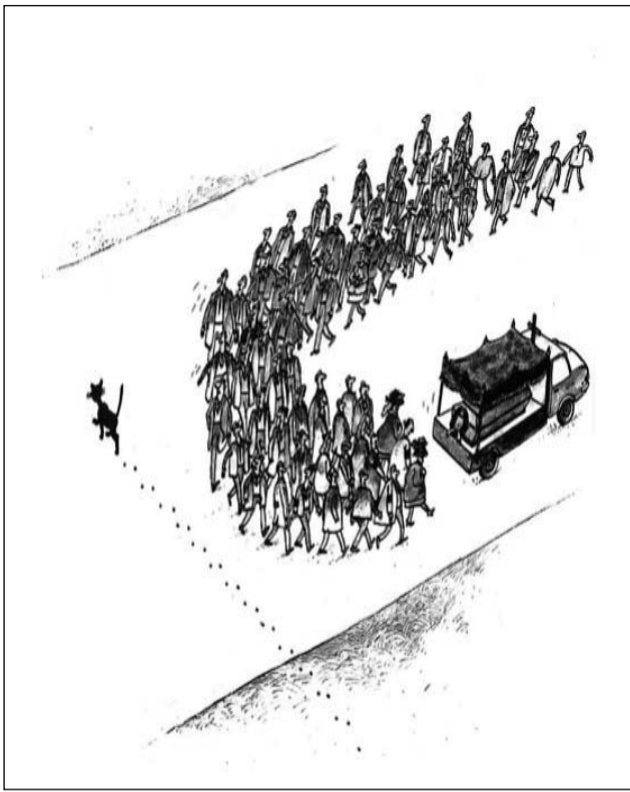

Októberi ünnepünk

(folytatás az első oldalról)

Gyomorforgató világ ez, igazságszolgáltatás, nemzeti önérték és identitástudat nélküli országunkban. Orbánék hiába mondják – ellenőrizhetően igaz – állításait a gazdaságról, az állam helyzetéről, a kommunista és liberális söpredék megtalálja a módját, hogy általános rossz hangulatot gerjesszen Magyarországon. Sikerral. Nekem is rossz a hangulatom, mert tudom, hogy hová kellene lőni, hogy az ország hangulata is javuljon, de nincs mivel és nincs törvényi alapja. Azonban így nagyobb a valószínűsége, hogy nem én fogok lőni, hanem sokan mások, és nem célzottan, hanem össze-vissza. Na, ez lesz a forradalom. Újra, és egész Európában. Mert bár csak innen-onnan hallunk hírfoszlányokat, de érezni, hogy Európa is

kezdi a maga októberét rendezgetni... Végre re-

mény van arra, hogy kifüstölje az öreg földrész a hazaárulóit és azt a liberális csúrhét, amely nem létező, és soha nem is létezett pénzeket akar behajtani, s olyan szegénységet generál, amelynek párja csak a „Speck-időszakban” volt Németországban.

A mi október 23-ánk persze nem hasonlít az európai október lassú, de biztos alakulásához, mert mi ellenzékünk megint utolsóként tart ki egy bukott és hamvába holt rendszer, egy drámai európai káosz mellett... remélhetőleg azonban ez a kitartás (LMP, Gyurcsány, Milla) végleg eltörlí ezeket a hazaáruló liberális és kommunista senkiháziakat a politikai térképről, és Európa azon az úton haladhat végre tovább, amelyet 1938-ban erőszakkal eltorlaszoltak előtte. S talán a jobbik is belátja majd, hogy a gyűlölet és a folytonos szalonképtelenség, a politikai bűnösök takargatása nem biztos, hogy a fennmaradást szolgálja... 1956 októberéről tehát csak szó lesz. Hazug és aljas szavak, amelyek a mai megosztottságot szolgálják... E lap hasábjain azért kimondom: áldottak legyenek 56-os hőseink!

A hit éve...

„A II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulóján, 2012. október 11-én kezdődik és 2013. november 24-ig, Krisztus király ünnepéig tart majd a Hit éve, amelynek célja, hogy hirdessük Krisztust azoknak, akik nem ismerik, vagy csupán egy történelmi személyiséget látnak benne – jelentette be XVI. Benedek vasárnap, a Szent Péter-bazilikában tartott szentmisén” – olvasom a Magyar Kurír honlapján.

Önmagában is érdekes a hír, hiszen számomra a pápa megfogalmazása és ez az egész hit éve úgy éppen olyan felemelő, mint amilyen elkeserítő is egyben. Magasztos dolog a hit évében jobban odafigyelni azokra, akik nem hisznek, akik csalódtak, akik elvesztették hitüket, akik nem is ismerték meg (eddig) a hit örömeit. Ugyanakkor van bennem némi bizonytalanság, mert elegendem van az ilyen-olyan évek demagógiájából, abból, hogy ami természetes az életben, annak külön évet szentelnek manapság... mert manapság semmi nem természetes. Mára minden a visszajára fordult. A nagycsalád furcsának tűnik, a családi béke és szeretet, a nevelhető gyerek csodaszámba megy, a hit természetessége, a Krisztushoz való ragaszkodás pedig már a papoknak sem természetes. A feje tetején áll minden, és már-már abban is kételkedem, hogy egyáltalán keresztény vagyok - ahhoz képest, amit gyermekként a hittanórákon megtanultam. Mert a hit éve pont annak a zsinatnak az ötvenedik évfordulóján kezdődik, amely zsinat a Katolikus Egyházat elindította a lejtőn. Azon a lejtőn, amelyen máig rohan lefelé. Emlékszem, gyermekként láttam a döbbszerű szerzetesek arcát, a kántorok elkeseredését, amikor kihirdették a II. Vatikáni Zsinat ajánlásait – kötelező jelleggel. S ezek az ajánlások olyan lyukat ütöttek a Katolikus Egyházon, mint egy erődítmény falán az ágyúgolyók. A bevehetetlennek tűnő vár falai megrepedeztek, stabilitása megrendült, aki maradt az ad-

dig normalis és morális kereteken belül, és nem fogadta el a rombolást, az eretnek lett, kitiltatva abból az egyházból, amely pappá, püspökké szentelte. Tehát, ha mást nem is vizsgálunk e zsinat történetében, csak azt, hogy milyen kárt okozott az egyház újbóli szakadása, már látjuk is a Sátán munkálkodását e zsinatot illetően.

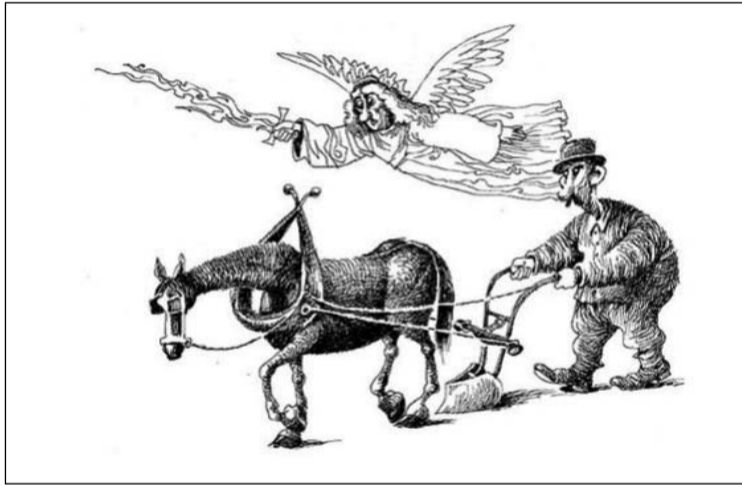
Vajon jó katolikus, jó keresztény vagyok-e,

amikor bírálók, miközben mások arra összpontosítanak, hogy e zsinatot óriási vehemenciával védjék, határozatait, ajánlásait dicsőítsék. Azt gondolom, hogy igen, mert a jó szándékú bíráló, az okfejtés, netán csak vitaindító is hasznára lehet az egyháznak, főleg ott, ahol az újra-evangelizáció, azaz a keresztényté tétel elengedhetetlen – az említett fél évszázaddal ezelőtti zsinat és a Casaroli féle külpolitika okán. Lehet persze ennek az állításnak ellentmondani, lehet a zsinatot és annak ajánlásait mesterien pozitívként beállítva magyarázni, csak az a baj, hogy a jelen, és a tények nem a zsinat hasznosságára, hanem súlyosan káros voltára utalnak.

Mert ha csupán a saját életem tapasztalatait sorolom fel, már eleve vitába kell szállnom azokkal, akik bármilyen pozitívumot mondanak a II. Vatikáni Zsinatról. Ugyanis, ha valami egészében rossz, annak részleteire sem lehet csodálattal tekinteni. De, mi is a „rossz hozadék”, mi is az, ami visszafordíthatatlan és ártó e zsinat szellemiségében? Alapvetően a „nyitás a világra” megfogalmazás egyfajta liberalizmusra utal, amelynek aligha van helye Krisztus egyházában, hiszen a krisztusi tanítások és parancsok nem formálhatók, nem lehet azokat megváltoztatni, modernizálni. E megállapításomra jön a hivatalos replika, hogy nem is a tanokat változtatta meg a zsinat. De igen! Ugyanis, ha az ember Krisztushoz való hozzáállását, a liturgiát, annak külsőségeit megváltoztatják, akkor az új már nem az, amit az ember ember gondolkodása okán magáénak tartott. Tehát, a tanítások és az ember Krisztushoz való viszonya az, amit ez a zsinat megváltoztatott. Noha igaz, hogy ma már hozzászok-

tak az emberek a gitáros misékhez, a McDonaldos (kézbe) áldoztatáshoz, a liturgia szövegének állandó változtatgatásához, ahhoz, hogy a fiatal papok már nem tudnak latinul misézni, és ahhoz, hogy a csodálatos építészeti remekmű liturgikus teréből porondot, bemutatótermet, lélektelen teret csináltak a zsinatra hivatkozva és azzal magyarázva a drasztikus és helyrehozhatatlan rombolást – ame-

lyet a sokszor ízléstelen és oda nem illő „szembeltárok” felállításával okoztak. Igen, lehet dicsérni a zsinatot... de minden bizonnyal van valamilyen jóvátételi szándék is a Szentatya által meghirdetett Hit Évében. Van valami felhívás féle arra, hogy amit elrontottunk ötven éve, azt igyekezzünk

valahogy helyrehozni. Mindenki a saját mikrokozmoszát építi... Imával, példamutatással, önzetlenséggel, krisztusi magatartással és szeretettel.

É helyrehozni nagyon nehéz, mert amit ötven év rombolt, azt évszázadok építették föl és évszázadok kellenek ahhoz, hogy visszaépítsék utó-

daink. Mindig voltak az egyház életében efféle buktatók, ostoba emberi lépések, botrányok, Krisztus parancsaival ellentétes intézkedések, az Oltáriszentség tiszteletének – imádatának – semmibevétele stb. Ám, mást nem tehetünk ezek ellen az ostobaságok ellen, mint szót emelünk, megjegyezzük, vitatkozunk róluk. És nem is érdemes mást tennünk, hiszen az egyház kétezzer éve alatt számtalanszor volt példa hasonlóra. Azonban Krisztus kősziklára építette egyházát. Jöhetnek tehát zsinatok, jöhetnek modernizálások, templomokat rombolhatnak és építhetnek... az egyház Krisztus egyháza marad és „a Pokol kapui sem vesznek erőt rajta”(Mt. 16., 18.)... Nem tudhatjuk, hogy a zsinat sok hibás döntése és rombolása miként válik a jövő keresztényének hasznára. Nem tudhatjuk, hogy amit mi rossznak ítélnék, miben válik jóvá, ha valóban rossz, vagy miért látjuk rossznak, ha jó?

Jó tehát a Hit Éve-ötlet, hiszen alkalmat ad a gondolkodásra, a helyes döntések meghozatalára, az imádságos lelkületre, és arra, hogy kérjük Istent: világosítsa meg Krisztus egyházának vezetőit, papjait és híveit, hogy újra Krisztust követővé váljunk, s ne csak hirdessük magunkról azt, hogy keresztények vagyunk. A Hit Évének első és legfontosabb üzenete számomra, hogy önmagunk hitét erősítsük, mert a példa mi magunk vagyunk. Krisztus sem mások keresztthozzására mutogatott, hanem ő vitte fel a keresztet a Golgotára... de ő is támadt fel. Bízunk abban, hogy a Katolikus Egyház leveti magáról a világi hívságokat, és újra a krisztusi úton halad tovább. Mert az egyház nem a püspökök testülete, nem a papság, hanem a hívek közössége... ezért hatott negatívan a zsinat az egész egyházra, s ezért van mód és lehetőség egy kis jóvátételre, helyreállításra a Hit Évében....

Stoffán György